

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: G. I.**, zastoupena JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem, se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2005, č. j. 55 Az 185/2004 – 50,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátovi JUDr. Milanu Poláčkovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 50 Az 185/2004 - 50 ze dne 21. 6. 2005, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1821/VL - 07 - ZA08 - 2004 ze dne 18. 6. 2004, kterým stěžovatelce nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu znění § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť soud

nevyhodnotil správně tu skutečnost, že při řízení před správním orgánem došlo k porušení zákona v ustanoveních § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3. Správnímu orgánu vytýká nedostatečné posouzení možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a nedostatečné posouzení skutečností uvedených v ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a odkazuje na důvody uvedené v žádosti o azyl, z nichž plyne, že jí hrozí nebezpečí nelidského, ponižujícího zacházení či týrání, v případě vycestování do země svého původu. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka uplatňuje důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jehož naplnění spatřuje v nesprávném posouzení okolností a důvodu pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, tím, že soud nesprávně posoudil právní otázku, zda správní rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je-li v souladu s pravidly logického usuzování a zejména zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným formálním postupem. V rámci kasační námítky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka namítá porušení zásady nezbytnosti individuálního posouzení každé projednávané věci, v projednávané věci týkající se věrohodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka proto navrhla zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci témuž soudu k dalšímu řízení a kromě toho požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka podala žádost dne 7. 5. 2004 a pohovor s ní byl proveden dne 9. 6. 2004, v nich uváděla, že její potíže se od roku 1998 do doby odchodu odvíjely od problémů bratra, který v roce 1998 pobýval v táboře bojovníků v čečenském U. – M., odkud utekl a po té, co dva Čečence zastřelil, rodinu fyzicky napadli v roce 1998 ozbrojení lidé – w., kteří pak nadále rodinu obtěžovali a v roce 2003 požadovali zaplacení dluhu za bratra a v září téhož roku přikázali stěžovateli a její sestře, aby zajistily 9. 5. 2004 výbuch, tj. aby se staly sebevražednými atentátnicemi. Naposledy v tomto smyslu s nimi hovořily v lednu roku 2004, obě projevíly s činem souhlas a chystaly se na cestu do České republiky. Pripustila, že státní orgány Ruské federace se snaží bojovat proti aktivitám w., mají však z nich strach. Stěžovatelka se sama neobrátila na kompetentní orgány se svým problémem a setrvala v zemi původu až do dubna roku 2004, neboť čekala na výplatu a výhrůžky nebrala vážně. Se státními orgány Ruské federace neměla problémy, pro případ návratu se obává potíží s w. Žalovaný ve správním řízení po té, co porovnal výpověď stěžovatelky s výpovědí její sestry, dospěl k závěru, že existující nesrovnalosti ve výpovědích svědčí o významné míře nevěrohodnosti její výpovědi, neboť sestra stěžovatelky tvrdila skutečnosti, které odpovídaly zjištěným skutečnostem v informačních zdrojích (potlačování radikálního w. na území Ruské federace). Správní orgán dovodil, že je nemožné, aby žadatelce nebyla poskytnuta pomoc, pokud by kompetentním orgánům oznámila, že je po ní požadován teroristický útok, a protože stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, či se jiným způsobem politicky angažovala a neuvedla skutečnosti, které by představovaly opodstatněnou obavu z pronásledování, neshledal správní orgán naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, a proto ho podle uvedeného ustanovení neudělil. Z údajů sdělených stěžovatelkou nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a nedospěl k závěru, že by žadatelka náležela k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, v níž namítala porušení některých ustanovení správního řádu a uvedla, že informace, které správní orgán zjistil, nelze

pašálně aplikovat na jakékoli skupiny w. a na všechny oblasti Ruské federace, neboť státní orgány v D. nedokážou proti w. dostatečně zakročit, a protože se na žalobkyni nemůže vztahovat ustanovení zákona o azylu pro politickou činnost nebo pronásledování pro uvedenou činnost, měl správní orgán lépe posoudit důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů a otázku překážky vycestování. Krajský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl, když neshledal v postupu správního orgánu pochybení a neshledal pochybení správního orgánu při posouzení možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a překážky vycestování podle § 28 téhož zákona.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je podána osobou oprávněnou. Stěžovatelka uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) se týká nedostatečné posouzení možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů a překážky vycestování, nedostatečné zajištění podkladů pro posouzení těchto otázek a soudu vytýká, že se nedostatečně zabýval námitkami uvedenými v žalobě a spokojil se pouze s konstatováním, že správní orgán řádně posoudil osobní situaci žalobkyně i stav v její zemi. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v mezích uplatněných kasačních důvodů přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je nutno se vypořádat s námitkou směřující proti vadám řízení před žalovaným, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), přičemž vadou má být nerespektování některých ustanovení správního řádu, nezhodnocení některých důvodů a neopatření potřebných podkladů pro rozhodnutí. Na tomto místě je třeba upřesnit a zdůraznit, že v žalobním řízení stěžovatelka namítala pochybení správního orgánu při rozhodování o neudělení humanitárního azylu podle § 14 a překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud tyto napadené výroky rozhodnutí opětovně přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních námitek a v postupu správního orgánu neshledal žádných pochybení. Pro posouzení možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu si správní orgán obstaral dostatek podkladů pro své rozhodnutí a krajský soud se úvahami ohledně splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu zabýval v potřebném rozsahu to je v rozsahu uplatněném v žalobě. Pokud se týká namítaného nesprávného posouzení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by správní orgán při rozhodování o překážce vycestování opomenul stěžovatelkou tvrzené skutečnosti týkající se jejích obav v případě návratu zhodnotit a posoudit na podkladě informací, které si opatřil v zemi původu stěžovatelky. Nad rámec shora uvedeného, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné doplnit, že rozsudek krajského soudu přezkoumával v mezích uplatněných kasačních důvodů, vázán důvody kasační stížnosti, který je nepochybně dán rozsahem žalobního řízení a tam uvedenými žalobními body a rozsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, tj. pro projednávanou věc z hlediska pouze obecných žalobních bodů ve vztahu k neudělení humanitárního azylu a k nevztažení překážky vycestování. Jinému rozsahu přezkumu brání ust. § 104 odst. 4 a ust. § 109 odst. 4 s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly

a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému přestože měl ve věci plný úspěch se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Poláček. Soud mu proto určil odměnu za zastupování ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní pomoci společně s jedním režijním paušálem spočívající v písemném podání soudu - doplnění kasační stížnosti 18. 5. 2006 (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Nepřiznal odměnu podle § 11 odst. 1 písm. b), neboť nebyla doložena první porada s klientem, a pokud se týká studia spisů dne 17. 5. 2006, za něž uplatňuje odměnu podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud rovněž odměnu nepřiznal, neboť uvážil, že kasační stížnost nebyla po tomto studiu spisu nějak zásadně doplňována, a nadto neshledal ani jinou skutečnost, jež by odůvodňovala přiznání odměny za tento úkon, jak ustanovený advokát požadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu